

1 Decembrie, Ziua Națională a României: O restituire firească

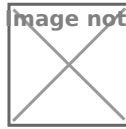

image not found or type unknown

Începând din 1990, imediat după căderea comunismului, românii au decis să serbeze Ziua Națională de 1 Decembrie, evocând actul de autodeterminare prin care românii au unit într-un singur stat teritoriile pe care le locuiau majoritar de aproape două milenii.

Alegerea datei a fost o restituire firească, pentru că amintea de unirea tuturor românilor în propriul stat unitar și independent. Românii vorbeau aceeași limbă, aveau aceeași credință și au așteptat secole pentru împlinirea acestui ideal național: unirea politică într-un stat de sine stătător.

Cu mențiunea importantă, subliniată și de acad. Ioan-Aurel Pop, că, în data de 1 Decembrie, nu serbăm doar unirea Transilvaniei cu România, ci chiar formarea României întregite, în urma mai multor acte de autodeterminare din 1918 – ale românilor din Basarabia, din Bucovina, din Transilvania, din Banat, din Crișana și Ma-ra-mureș.

„Actele românilor de la 1918 au fost pe deplin legale și democratice, fapt pentru care au și fost recunoscute de către comunitatea inter-națională”, scrie Președintele Academiei Române.

„Iar dacă unii se mai îndoiesc de dreptatea istorică făcută la 1 Decembrie 1918, nu au cuvânt să o facă. Istoria a demonstrat jus-tețea deciziilor de unire, în condițiile deținerii majorității (absolute sau relative) demografice de către români în toate provinciile unite la 1918. România nu a luat «țările Țării» de la nimeni pe nedrept, nu a acaparat părți de țări străine, ci a adunat la un loc vechile țări românești de care vorbea Nicolae Iorga.”

Savantul citat de acad. Ioan-Aurel Pop scria că, „în timpurile cele vechi, românii nu făceau nici o deosebire în ceea ce privește ținuturile pe care le locuiau; pentru dâșii, tot pământul locuit de români se chema Țara Românească. Țara Românească erau și Muntenia, și Moldova, și Ardealul, și toate părțile care se întindeau până la Tisa chiar, toate locurile unde se găseau români”.

Biserica Ortodoxă Română a avut, de-a lungul istoriei, un rol crucial în păstrarea unității de credință, de limbă și de neam a românilor.

„Realizarea unității naționale de la 1 decembrie 1918 a fost posibilă și cu aportul Bisericii Ortodoxe Române, care a sprijinit Marea Unire a tuturor românilor, Biserica fiind împreună cu poporul în toate eforturile sale de cultivare a conștiinței naționale și de afirmare a dorinței de unitate națională, în toate provinciile românești, dar mai ales în Transilvania, Basarabia și Bucovina”, transmitea Părintele Patriarh Daniel în Anul Centenar al Marii Uniri.

Ziua Națională a României în istorie

- **După Unirea Principatelor** și până la înscăunarea Principelui Carol I de Hohenzollern-Sigmaringen ca domnitor al României, era serbată în 24 ianuarie – ziua când a fost realizată „Mica Unire” a Țării Românești și Moldovei.
- **În perioada Regalității**, a fost serbată în data de 10 mai, care marca, la început, înscăunarea Domnitorului Carol I (1866) și, apoi, din 1877, Ziua Proclamării Independenței de suzeranitatea otomană.
- **În perioada comunistă**, era serbată în 23 august, data întoarcerii armelor împotriva Germaniei naziste și a aliaților ei. Regimul comunist uzurpa astfel meritul Regelui Mihai I al României, obligat la exil de sovietici. Ultimul rege al României a fost cel care a dat ordinul de întoarcere a armelor, scurtând astfel Al Doilea Război Mondial cu șase luni.

Foto credit: Facebook / ISU Alba

basilica.ro